

2012:20

Interpellation av Kaj Nordquist (S) om jämställdhet

Dnr 326-855/2012

Hur arbetar Stockholms stad för jämställdhet, alltså jämlikhet i levnadsvillkor för kvinnor och män med funktionsnedsättningar?

En av de punkter som pekas ut i 2012 års rapport från FO, Funktionshindrersombudsmannen till kommunstyrelsen i Stockholm är relationen mellan kvinnor och män med funktionsnedsättningar eller snarare relationen mellan dem och Stockholms stad. Denna interpellation tar sin utgångspunkt i denna rapport.

I Stockholms program för delaktighet finns skrivningar om jämställdhet, dvs. jämlikhet i levnadsvillkor mellan flickor och pojkar, kvinnor och män med funktionsnedsättningar. Och det ter sig som något värt att observera. Eftersom enligt statliga uppgifter, så tar pojkar och män betydligt större delar av sociala stöd i anspråk än flickor och kvinnor i liknande situationer.

I en av socialstyrelsen genomförd kartläggning framkommer att insatser i stort sett styrs av behoven men att det finns skillnader kring vissa stödformer.

Flickor/kvinnor diagnostiseras i mindre omfattning och går därmed miste om en del stödinsatser. Tidigare har bland annat framhållits att detta inte bara rör diagnostiken kring själva funktionsnedsättningen utan likväl förväntad kapacitet av klara exempelvis ADL, allmänt dagligt liv. Sålunda har män fått insatser för att klara av vardagliga sysslor som inte alls kommit kvinnor till del.

Även i fråga om anhöriga kan konstateras samma fenomen. Det är vanliga att kvinnor vårdar sin make utan stöd från hemtjänsten än att män gör motsvarande insatser för sina fruar/sambor. Bland föräldrar till barn med funktionsnedsättningar tar kvinnor vanligen ett större ansvar för omsorgsarbetet än män.

Kvinnofridsarbete måste inkludera frågor om utsatthet hos kvinnor med funktionsnedsättning. Stödande insatser och skyddade boenden ska finnas tillgängliga för personer med funktionsnedsättning.

Utsatthet hos kvinnor med funktionsnedsättning har uppmärksammats med kompetensutveckling till personalgrupper både inom Stockholms stad och i Länsstyrelsens regi.

Här kan framhållas att på statlig nivå finns material som bör användas. Ju tidigare upptäckt av pågående våldsutsatthet desto bättre.

Stockholms Kriscentrum för kvinnor bedriver numer sin verksamhet i tillgängliga lokaler men alla kvinnojourerna med skyddade boenden i Stockholms län är inte tillgängliga för kvinnor med rörelsehinder.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag ställa följande frågor till ansvarigt borgarråd:

1. Hur avser borgarrådet att förbättra uppföljningen och analysen av beviljade stödinsatser utifrån jämställdhetsperspektiv?
2. Hur avser borgarrådet att resultat av sådana uppföljningar ska uppmärksammas?
3. Vilka förändringar av verksamheten utifrån uppnådda resultat av en översyn kan borgarrådet tänkas vidta?

Stockholm den 28 maj 2012

Kaj Nordquist